

ÁGAS LEHEL

Lázhullám

Szikrából tűz ébred
égő magány száll vérre
örjög a déli rekkenő
tengerbe szédült láva
örvénye arcod sírja
sóvárog éji szembogár

nyújtózom árból, még ha
fojt is a láz indája
szikláidon szétporladok
könnyekké morzsolt óra
jósfellegekből néha
lábam elé szór kincseket

*lázhullám
támad partodon
tébláboldsz, megállsz
izzó szőnyegen
reszketve
sejtem, merülnél
szólításra vársz
túnnél csendesen*

testedre hurkol lüktető
övem, ma csillagzó karám
ölem, szét nem bontható
tűz lobog fejpántod mögött
dobol, míg felszántatunk
igékre friss fényt hullatunk

éden, valóság nélküli
talált álmokép, de
boldogságunk hirdeti
holnap rést nyit száz kapun
repít szárnyas estelen
kacagva szórjuk gyöngyeink

*én innen, te
onnan csomózol
hágcsót, mely kaján
létünk otthona
hullámzó
tűzár fölött
szívbe zárva már
törvény és csoda*

partot, sziklát hörpölő
tűzfolyamból képzőn
terem majd új korszakot
sejtjeink boltozzák eget
jó reményünk szentelő
fél-szavakban botladoz

Madaram

Kalitkádiban selyem,
aranypor tolladon,
óhajaid lesem.
Mi szomorít?

Éneked cifrázom,
szárnyaid mintázom,
szemedbe rejtezem:
mér' nem boldogít?

Sért a szép oltalom,
madaram, jól tudom,
fogolyként szólalni
csurom fájdalom.

Odakint lakásod
lenne bár száz szoba,
szabadságod hona
igen mostoha:

ég helyett locska lom,
műsor és mű-barát,
fanyalgó vonzalom
kacagna rád.

Savakban fürdetett
maggal etetnének,
cikázó képjelek
vesztegetnének.

*Tenger színén sebbel-lobbal szálltam hajdanán,
nap-sziromból szőttem színes tollruhám,
ágakon lépdeltem, erdő volt az én hazám,
éneke hangjára lázadt a világ.*

*Szél sodrán felleget hasítottam hajdanán,
fényszálak festettek égő szivárványt,
gallyakon fészkeltem, tölgyfa levél-trónusán,
éneke hangjától lágyult a Halál.*

Nagy Márta: Erdő széle